

ΕΥΤΡΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὅδος Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8 — Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ἜΤΟΣ Α

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ἈΡΘ. 13

ἮΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ ἐκτεθέντα ἐν τῇ «Ἠχώ τῆς Ἑβδομάδος» τοῦ παρελθόντος ἡμῶν φύλλου ἐδικαίωσαν τὰς προβλέψεις καὶ κρίσεις μας πληρόστατα. Καὶ ὁ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνιδίως ἐπὶ τὸ ψυχρότερον καὶ τὰ ὕδατα τῆς πόλεως ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ ἠΰξησαν ἀπροσδοκίτως καὶ αὐξάνουν, ἐνόσω προβαίνει ὁ χειμὼν, καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους διπλασιάζονται περίπου, καὶ ὁ κόσμος ὅλον ἐν εὐημερίᾳ καὶ εὐχαριστεῖται καὶ τὰ γενικὰ πράγματα εὐδοκῶνται αἰσιώτερον, ἀνεὶ τῆς μεσολαβήσεως οὐδενὸς πολιτικοῦ βιομηχανοῦ ἢ κεφαλαιούχου ἢ διὰ μόνης τῆς βουλόμεως τῆς τύχης καὶ . . . τοῦ ἀρχαίου ἡμῶν προπατορικοῦ γοήτρου. Ὡ τῆς θαυμασιότητος τῆς παραδοξότητος τῆς συγχρόνου ταύτης κληρονομικῆς μας δεξιότητος! Εἴμεθα λοιπὸν εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεωτέρας ἀναπτύξεώς μας; Τὸ μέλλον μας προσμεριδιὰ τὰ ἀγαθὰ μᾶς περιβάλλου, τὸ συμπόσιον μᾶς ἀναμένει!

Τί πρῶτον, τί ὕστατον ἀπὸ τὰ τελευταῖα ταῦτα χαρμόσυνα ἀγγέλματα ν ἀναγγεῖλωμεν ἡδῆ; Τὰ κοινωνικά καὶ πολιτικά μας πάθη, τὰς προσωπικὰς μας ἀντιζηλίας καὶ ἐριδας ἢ τὰς ἐκουσίας καὶ ἀκουσίας ἀτιχίας, συμπλοκάς καὶ ἀνουσίας μας; Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι ἀναγκα-

στικά ἀναγκαῖα κακά, ἀπαραίτητα διὰ τὴν κυκλοφορίαν καὶ λειτουργίαν πάσης κοινωνικῆς μηχανῆς. Εἰς Εὐρώπην παντοῦ συμβαίνουν τοιαῦτα πράγματα καὶ παραπλήσια καὶ ἠθελον εἶδθαι ἔλλειψις κρίσεως καὶ διορατικότητος νὰ καταγινώμεθι ἀναγράφοντες τοιαῦτα συνήθη γνωστὰ ἀντικείμενα παραλείποντες τὰ πορίσματα τῆς ἐθνικῆς μας προόδου ἢ καταπτώσεως.

Οἱ ἠθύντορες ἐνὸς ἔθνους, οἱ κυβερνήται μιᾶς χώρας, οἱ ἡγέται κομμάτων καὶ οἱ ἀρχηγοὶ στρατευμάτων, μὴ κάτοχοι σήμερον τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβαδίσωσι μὲ τὴν τάσιν τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἡμάδων, ἂν δὲν εἶναι γνωστοὶ καὶ μύστες πάντων τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, τῆς χθὲς, τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος καὶ πεπρωτισμένοι διὰ τῶν ἀπαιτούμενων προσόντων. Τριτοῦτοι ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι τὴν σήμερον οἱ κυβερνήται καὶ νὰ γνωρίζωσι ἐπισταμένως, ὅτι ὅπως ὠφελεῖ ἐν ἀνάγκῃ βολὴ ἐπιτυχῆς πυροδόλου, ὅπως καταρροίη τὰς ἐπάλλξεις ἐνὸς φρουρίου, παραπλησίως ὀφείλει κατὰ τὰς καλῶς ἐγνωσμένας περιστάσεις καὶ ὑπεισαγωγή, διάδοσις ἢ κατάπνιξις γεγονότος ἢ ψεύδους πρὸς παραπλάνησιν ἢ σχεδιασιν ἢ ἐνασχόλησιν τῆς κοινῆς γνώμης, πρὸς πρόληψιν κακοῦ ἢ πρὸς ἐπίτευξιν καλοῦ πρὸς ὄφελος τοῦ ἔθνους. (Ὑπὸ τὴν σήμερον προσδεύουν τὰ ἔθνη καὶ γίνε-

ται καλή εργασία και εύχόμεθα, μάλλον ή πρόοδος του τόπου μας να βαίνει κατ' εύχην διὰ τῆς ειρηνικῆς και σώφρονος ὁδοῦ ἢ διὰ τῆς επικινδύνου, ταραχώδους και ἀνευ καλοῦ ἀποτελέσματος ἐπιδεικτικῆς και ἀνωφελούς σπατάλης λόγων, ἔργων και χρήματος.

Ἠχώ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

"Ἡμῖν εἰσέτι μαθητής· ἡ ζωὴ διηγοῖτο πρὸ ἐμοῦ φαιδρὰ και γελοῖσα, και ἐκάστην πρωΐαν, ἡ ἕως τότε μὴ γνωρίσασα λυπηρὰ καρδίαν μου, ἐχαιρέτα διὰ παλῶν ζωηρωτάτων τῆν ὀργιάζουσαν φύσιν. "Ἡμῖν ἐκ τῶν φύσεων ἐκείνων, τῶν ἀείποτε γελοῶν και κλαιουσῶν, τῶν ὑπέρατα ἐλπιουσῶν και ἀπελπιδῶν, τῶν ἀείποτε φαιδρῶν, ἀλλὰ και σκωθρῶν. Ἐν ἐμοὶ συνεκρούοντο, ὡς τὰ κύματα ὀργισμένης θαλάσσης ἐκχυνούση μετὰ ματίας θηριώδους τοὺς λευκάζοντας θυμούς της, ὡς οἱ ἀνεμοὶ ἐν ὄρα θυέλλης, τὰ αἰσθήματα. Ἀλλὰ τὴν ἀμέριμον ἐκείνην διαβίωσιν, ἐν συμβῶν ἐτάραξεν. Ἠγάπησα! Ναί! ἠγάπησα. Και ἠγάπησα γλυκεῖαν τινὰ παρθένον, πρὸς ἣν τὸ πᾶν ἔδωκα, περὶ ἣν ἡ ψυχὴ μου περιέπτατο, εἰ και καιομένη ὑπ' ἀγνώστου πυρός, ὡς χρυσαλλίς εἰς λυχνίαν δι' ἣν τὰ γλυκύτερα τῶν ὀνείρων ἐπλαττο. Και ἤλπισα! Και ἤλπισα ὅτι εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὴν σκοτεινὴν και φρικώδη, εἰς τὴν ἀγαθὴν και ἀβέβαιον ἐκείνην ἐποχὴν, θὰ συνεπληροῦτο ἡ εὐτυχία μου.

2

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

2

ΠΑΜΕΛΛΑ

(Συνέχεια και τέλος)

— Πολὺ καλῶς, ἐπρομαντεύσατε. Εἶμαι σχεδὸν βεβηχία, ὅτι με ἀπατά αὐτὸς ὁ Λονοῦ, τὸ ὅποιον μοὶ φαίνεται, ὡς ὄνειρον, ἀπήντησεν ἡ Βαλεντίνη ὄλας τεθλιμμένη.

— Βλέπεις, ὅτι ἔχω δίκαιον! ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς τότε ἡ κ. Μαρτελιέ. Ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ, διατί λέγεις σχεδόν; Δὲν ἐπληροφόρηθες ἀκόμη τι τὸ βέβαιον;

— Οὐχί. Διὰ τὸ ὑποχρεώσω νὰ ὀμιλήσῃ ἡ γυναῖκα αὐτῆ, τῆς ἔδωκα 20 φράγκα, διὰ ν' ἀγοράσῃ ἐν φόρεμα! Ἀλλὰ, τί περίεργον πράγμα! τίς ποτὲ θὰ μοὶ ἔλεγε, ὅτι τὸ χρῆμα τοῦτο ἦτο προωρισμένον διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν θυρωκὴν! Τέλος τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ σύζυγός μου ἀρθημερινῶς πηγαινέει ἐκεῖ και διέρχεται 20 ἔως

Και ἐγὼ ὁ φοβούμενος τὰς γυναῖκας ὡς τὸν διάβολον, ἐπίστευσα! Και ἐπίστευσα εἰς τί; Εἰς τοὺς ὄρκους της, εἰς τὰς ὑποσχέσεις της, εἰς τὰ μειδιάματά της. Ὡς ἔλπις καταρατῶν καταράτων αἰσθημα, σὸ πλανῶν τὰς καρδίας, σὸ σκοτίζον τὸν νοῦν, σὸ τυφλοῦν τὸ ὄμμα, με συνέτριψας!... Ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἠγάπων, ἐκείνη ἦν μετὰ σεβασμοῦ προσητέτιζον, ἐκείνη παρ' ἧς οὔτε φίλημα ἐζήτησα, φοβούμενος μὴ μολύνω αὐτὴν ἢν ἐθεώρουν ἄνθος, ἄγγελον, ἐκείνη με ἠπάτησεν. Με ἐπρόδωκεν ὄραϊαν τινὰ σεληνόφωτον και ἀστερόεσαν νύκτι, μεθυσμένη ἐξ ἔρωτος ἐν ἄλλον ἀγκάλῃ και ὁ κρότος τῶν ἀνταλλασσομένων φιλημάτων, ὁ ἀπαίσιος κρότος, διαπεράσας τὴν καρδίαν μου, ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος, ἀντηχεῖ ἐτι ἐναντιος εἰς τὰς ἀκοάς μου!

Τετέλεσται!.. Τὸ ἔδοσμον βόδον δυστυχῶς δὲν ἦτον ἢ ἄνθος κυλισθὲν ἐν τῷ βορβόρῳ... ὁ πάλλευκος ἐκεῖνος ἄγγελός μου δὲν ἦτον ἢ μαῦρος δυσδαίμων!

Τίτος.

ΕΥΦΥΪΑ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

Εἰς πονηρὸς λωποδύτης, καταστάς ἐξακουστός, διὰ τὰς περιφθήμες πονηρίας του και διότι κατώρθου οὐδέποτε νὰ συλλαμβάνεται και πάντοτε ἀθῶος νὰ εἶναι, εἶδεν ἡμέραν τινὰ ὄραιότατον μεγάλου ἰχθύου ἐκτεθειμένου ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἐσκέφθη δὲ πά-

30 λεπτὰ τῆς ὥρας ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἔχει ἐπίτηδες ἐνοικίασει. Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν, δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ εἶπω.

— Ἀλλὰ με ποῖαν διέρχεται τὰς στιγμὰς ταύτας; ἰδοὺ τὸ μυστήριον, εἶπεν ἡ μήτηρ, σταυρούσα τὰς χεῖρας. Πῶς διέρχεται τὰς ὥρας του ἐκεῖ;

— Μόνος, ἀπήντησε λακωνικῶς ἡ κόρη, πειραζομένη.

— Τὸ πιστεύεις; σύ, ἀκόμη;

— Μόνος, σοὶ λέγω, διότι οὐδέποτε εἰσῆλθε μετ' ἄλλου τινός. Οὐδέποτε τὸν ἐζήτησαν, ἐκτός, μοὶ προσέθηκεν ἡ θυρωρὴς, μιᾶς γραίας κυρίας με παρουσιαστικὸν οὐχὶ τόσοον καλόν, αὐτὴν ἀκριβῶς τῇ φράσιν μετεχειρίσθη, ἥτις ἤλθε λέγει χθὲς και ἠρώτησε περὶ τοῦ κ. Λονοῦ. Ἡ κυρία αὐτῆ, βεβηχίως εἶπαι σύ, νομίζω, μητέρα, ἔπου ἤλθες χθὲς.

— Ἀλλὰ, ἐάν ἔρχεται μόνος, ἐάν οὐδεὶς δὲν τὸν ζητεῖ, τί διάβολο τότε κάμει ἐκεῖ ὁ σύζυγός σου! Τὰ πάντα δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις. Τὰ πάντα νὰ προμαντεύσῃ.

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Τριάκοντα πράγματα θεωροῦνται ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς ὀραιότητος τῆς γυναικός. Κατατάσσονται δὲ ἀνὰ τρία, ὡς ἐξῆς.

Τρία λευκά. Τὸ δέρμα, οἱ ὀδόντες και αἱ χεῖρες.

Τρία μαῦρα. Οἱ ὀφθαλμοί, αἱ ὀφρὺς και αἱ βλεφαρίδες.

Τρία ἐρυθρά. Αἱ παρειαί, τὰ χεῖλη, και οἱ ὀνυχες.

Τρία μακρά. Ἡ κόμη, τὸ σῶμα και αἱ χεῖρες.

Τρία βραχέα. Οἱ ὀδόντες, τὰ ὄτα και οἱ πόδες.

Τρία πλατέα. Τὸ στήθος, τὸ μέτωπον και τὸ μετόφρυον.

Τρία στενά. Τὸ στόμα, ἡ ὀσφὺς και τὸ ὑποκνήμιον.

Τρία χονδρά. Ὁ βραχίον, ὁ μηρὸς και ἡ κνήμη.

Τρία λεπτά. Οἱ δάκτυλοι, αἱ τρίχες και τὰ χεῖλη.

Και τρία μικρά. Ἡ κεφαλή, ὁ πώγων και ἡ βίς.

ραυτα νὰ τὸν ἰδιοποιηθῇ και ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν ἰχθυοπώλην, τῷ λέγει:

— Ὁ μπτροπολίτης με ἔστειλε νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι θέλει σήμερον ἓνα πολὺ καλὸ και μεγάλο ψάρι, διότι ἔχει τραπέζι.

— Νὰ, ἔχω ἓνα καλὸ, τῷ ἀπήντησεν ὁ ψαρρᾶς, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τοῦ ἀρέσῃ.

— Ναί, και ἐμένα σὰν καλὸ μοῦ φαίνεται αὐτό, ζύγισέ το και ἄς ἔλθῃ ἓνας μαζί μου νὰ πληρωθῇ. Πό τον κάμνει;

Ὁ ψαρρᾶς ἀφῶ ἐζύγισε τὸν ἰχθύν:

— 7 και 80, τῷ λέγει και παραδώσας αὐτὸν εἰς ἄνθρωπον τινὰ, τῷ παρήγγειλε νὰ μεταβῇ ὁμοῦ, διὰ νὰ πληρωθῇ.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μπτροπολίτου, ὁ λωποδύτης ἀνῆλθεν ἐπάνω, εἰπὼν εἰς τὸν ψαρρᾶν νὰ περιμένη κάτω με τὸν ἰχθύν. Ὅτε δὲ παρουσιάσθη εἰς τὸν μπτροπολίτην:

— Πανιερώτατε, τῷ λέγει, ἔχω ἓναν ἀδελφὸν ψαρρᾶν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ διὰ νὰ τοῦ δώσῃτε τὴν εύχην σας, διὰ νὰ ἰατρευθῇ, εἶναι μονομανῆς και ὅποιον βλέπει, τοῦ ζητεῖ χρήματα διὰ ψάρια.

— Καλὰ, στείλε μοῦ τον, τῷ λέγει ὁ μπτροπολίτης.

Και κατελθὼν, λέγει εἰς τὸν ψαρρᾶν ν' ἀνέλθῃ, ἐνῶ αὐτὸς λαμβάνει τὸν ἰχθύν και φεύγει.

Ὁ μπτροπολίτης και ὁ ψαρρᾶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσιν ἐν τέλει τοὺς γέλωτας και ὁ μπτροπολίτης ἐπλήρωσε χωρὶς νὰ φάγῃ ψάρι.

— Ἀκουσον, μήτηρ, τοῦτο μόνον με ἀνησυχεῖ, τῇ λέγει τότε ἡ Βαλεντίνη. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, ἡ θυρωρὴς εὐρισκομένη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Λονοῦ μετὰ τινος φίλου του. Ἀκολούθως ὁ φίλος του τὸν ἀφῆκε μόνον, λέγων εἰς αὐτὸν με τρόπον λίαν περίεργον και ἀποχαιρετίζων αὐτόν.

— Σὲ ἀφίνω μόνον με τὴν Παμέλλα σου νὰ διατκεδέσῃς.

— Ἴδου, τοῦτο εἶναι! ἀνεφώνησεν ἡ κ. Μαρτελιὰ τότε ευχαριστημένη. Παμέλλα! Ὅα εἶναι βεβηχίως καμμία πολὺ περίεργος και προφυλακτικὴ Κυρία, ἥτις δὲν δύναται νὰ δεχθῇ αὐτόν ἐν τῇ οἰκίᾳ της, προσέρχεται δὲ και εὐρίσκεται ἐν συνεντεύξει ἐν τῷ δωματίῳ τοῦτο. Ἴδου, αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι, ἀγαπητῆ μου Βαλεντίνη.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἰδέα ἐπῆλθε και εἰς ἐμέ, εἶπεν ἡ θυγάτηρ της μετὰ θλίψεως.

— Βλέπεις λοιπὸν τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ προκομένος γαμβρός μου;

— Καλῶς, θὰ ἴδωμεν, ἐπιλέγει ἐκείνη.

Μετὰ μικρὸν δὲ σκέψιν, ἐξηκολούθησεν:

— Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Λουξεμβούργον, πληρωτον τὸν ἀμαξηλάτην σὺ Μητέρα, διὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ ταρχὴ μου... Ὅα κατέλθωμεν δὲ τότε μαζί.

Ὅα περιπατήσωμεν ἐπὶ μίαν ὥραν... ὄχι... ὄχι μίαν ὥραν... τρία τέταρτα τῆς ὥρας μόνον ἀρκεῖ νὰ...

— Και μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν τριῶν τετάρτων;

— Ὅα ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Πριγκηπίσσης. Θέλω δίχως ἄλλο νὰ βεβηχωθῶ διὰ τῶν ὀμμάτων μου περὶ τῆς ἀπάτης. Ὅα ἐξετάσω λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Ἀφῶ κατῆλθον τῆς ἀμάξης, ἡ Βαλεντίνη και ἡ μήτηρ της διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνακτόρων, και ἐπανέλαβον τὴν συνδιάλεξιν των.

— Παμέλλα! ἐπανελάμβανεν ἡ Κκ Λονοῦ. Παμέλλα! τί τρομερὸν και ἄμα εἰδαχθὲς ὄνομα! Οὐδεμία καλὴ γυνὴ ὀνομάζεται σήμερον Παμέλλα.

"Εν τινι είνεπωλείῳ :
— Τί κρσί εἶναι αὐτό ; ἀδύνατο, μοῦ φαί-
νεται . . . Νικόλα !
— Τὸ πιττεύω, τῷ ἀπαντᾶ ὁ οἰνοπώλης
ένα εἶναι ἀδύνατον, πρέπει νὰ πῆ; δέκα τυλλά-
χιστον, διὰ νὰ καταλάβῃς τὴν δυνάμιν του.

ΤΟΠΙΚΑ

Εὐρυής τις νέος ὁ κ. Μ... παρουσιάσθη ἡμέ-
ραν τινα ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν κ. Συγγρόν, καὶ
τῷ ἐζήτησε θέσιν.
— Πόθεν εἶσαι ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Συγγρός.
— Χίως, ἀπαντᾷ ὁ νέος, ψευδόμενος.
— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τῷ ἐπιλέγει ὁ πρῶτος;

— Ἐγνώρισα πρὸ καιροῦ Παμέλλας τινὰς,
ἐπανελάβην ἡ κυρία Μαρτελιέ, μάλιστα ἡγόρασα
καὶ καπέλα, ἅτινα ὠνομάζοντο τότε τοιοῦτοτρό-
πως. Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας.
Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν εὐδὸν
Πριγκηπίσσης ;
— Ναί, μετὰ ἐν τέταρτον.
— Καλῶς. Καὶ ἡ θυρωρὸς λοιπὸν σοὶ ὑπε-
σχέθη νὰ μᾶς βοηθήῃ εἰς τὴν ἐρευνάν μας ;
— Μάλιστα, ἡ Κκ Μποτρή, ἄ!, ἐλησμόνησα
ἐντελῶς νὰ σᾶ: εἶπῶ, ὅτι ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας
38 ὠνομάζεται Μποτρή, μοῦ ὑπεσχέθη, ἐὰν ἴε-
λωμεν, νὰ μᾶς κρύψῃ ἐντὸς μεγάλου ἐρμαρίου
εὐρισκομένου ἐν τῷ δωματίῳ ἀκριβῶς τοῦ κ.
Λονοῆ. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου δυνάμεθα τὸ πᾶ-
ν νὰ ἴδωμεν καὶ ν' ἀκούσωμεν χωρὶς βεβαίως νὰ
μᾶς ἐνοήσῃ οὗτος ποσῶς.
— Ἄλλὰ
— Ἄν θέλῃς καλεῖτερον, δύνασαι νὰ με ἀ-
φίσης μόνην.
— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Κκ Μαρτελιέ, δὲν ἐπι-
θυμῶ διόλου νὰ σὲ ἀφήσω μόνην, νὰ ἐκτεθῆς εἰς

ὄλοι οἱ Χιῶται τότε εἴσθε ψεῦσαι.
— Ναί, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ δύο ἐξαιρέσεις,
ἀπεκρίθη ὁ νέος.
— Ποῖσι εἶναι αὐταί ; ἐρωτᾷ ὁ κ. Συγγρός.
— Σεῖς καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ νέος.
Ὁ κ. Συγγρός τότε γελάσας, ἐχορήγησε τῷ
νέῳ θέσιν, ἣν εἰσέτι εὐδοκίμως διατηρεῖ.

Ὁ κ. Ραγκαβῆς μεταβίβει ποτε παρὰ τῷ ἐκ-
δότῃ κ. Κωνσταντινίδῃ πρὸς διόρθωσιν τυπογρα-
φικῶν δοκιμιῶν του, εὑρεν αὐτὸν καταγινόμενον
νὰ φορέτῃ τὸ ἐπανωφείριόν του, ἐπειδὴ δὲ ἐδυ-
σκολεύετο ἐκ τῆς σπουδῆς ἔτιως, ἐδοθήθησεν αὐτὸν
νὰ ἐνδυθῆ.
— Ἄ, Κύριε, Ραγκαβῆ, εἶπεν ἀμέσως ὁ κ.
Κωνσταντινίδης, ἐμποδίζων αὐτόν, σὰς παρα-
κλῶ . . .
— Δὲν πειράζει, δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου
ἐνδύω τυπογράφον, ἀπήντησεν ὁ εὐφυῆς συγ-
γραφεύς.

Δύο φίλοι, ὁ κ. Ἐλευθ... καὶ ὁ κ. Δημ...
συνομιλοῦν προχθὲς περὶ τῶν τέκνων των.
— Καὶ πόσα τέκνα ἔχετε ; ἐρωτᾷ ὁ δεύτερος
τὸν πρῶτον.
— Ἄ, μόνον ἓνα, φίλε μου υἱὸν ἔχω, ἐγώ,
μονογενῆ καὶ αὐτόν.
— Μπᾶ καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μοι, τῷ ἀπαντᾷ
ὁ κ. Δημ... ἔχω δύο μονογενεῖς υἱούς.
Ἦσαν δίδυμοι.

τὸν ἀθλιὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις βλέπων τὰ
ὄργια του ἀνακλυπτόμενος, ἔτιως ἐπετίθετο
κατὰ τοῦ.
— Ἀθλιὸν ! λέγεις τὸν Λονοῆ, δὲν εἶναι τοῦτο
ἀνηθὲς Μητέρκ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ πρὸςδεχθῶ,
νὰ τὸ πιστεύσω. Κεὶ ἐν ὅσῳ δὲν ἔχομεν ἐτι
ἀποδείξεις.
Μετὰ τινας ἔτι συνομιλίαις ἡ κ. Μαρτελιέ
μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐξεκίνησεν.
Τὸ ὠρολόγιον τῆς Κκς Μποτρή ἐδείκνυεν ἀ-
κριβῶς 4 μ.μ. ὥραν καὶ 3/4, ὁπότεν ἡ Βκλεν-
τίνη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰσείγοντο ἐπιτηδείως
εἰς τὴν ἰδιαιτέρον των κρυψύγετον.
Τὸ ἐρμάριον ἐφκίνετο καταλληλότερον πρὸς
τὸν σκοπόν.
Ἡ θυρωρὸς εἶπεν ἰδιαιτέρον κλειδα τοῦ δω-
ματίου τοῦ κ. Λονοῆ, ὅπως καθαρίζῃ αὐτό.
Ἐμεινεν δ' ἐκεῖ ἐπὶ ἡμίτεικν ὥραν, ἀνυπο-
μόνω ἀναμένουσαι.
Τὴν πέμπτην ἀκριβῶς ὥραν ὁ κ. Λονοῆ ἦλθε
καὶ ὄλωζ ζωνῆς καὶ εὐθυμος, συρίζων ὀλίγον
καὶ μετὰ τὸ μειδίχμα εἰς τὰ χεῖλη, εἰσηλθε καὶ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ἄστυνομία. Ἐρᾷ Ἐξέτασις.
Νεκροταφεῖον. Ἐκθεσις ἱατρικῶν προϊόν-
των καὶ ἀνθρωπίνων σκελετῶν.
Λιμὴν. Ἄστυλον νευτικῶν ἐπιδείξεων καὶ
θλασσίων πτηνοσκαφῶν.
Βουλή. Κάτοπτρον ἠθικῆς καὶ ὕλικῆς κα-
ταπτώσεως συμπεροντολογίας καὶ σφετερισμολο-
γίας.
Πλατεία. Συγκέντρωσις ἀνθρώπων, ἀγαπῶν-
των τὸν θόρυβον, τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζάλην.
Καφεῖον. Κέντρον ἀέργων, ἀνευλαδῶν καὶ
ἀχρήστων ἀνθρώπων.
Ἀποθήκη. Συσσώρευσις ἀπομάχων εἰδῶν.
Βιβλιοθήκη. Ἀπόθεσις ἀνάθρων λέξεων,
λόγων καὶ ἰδεῶν.
Μαγειρεῖον. Πικρὸν κερὶ τριπλῆς ἀποπάτων.
Ἀπόπατος. Ἀνεγκαστικὴ ἀηδὴς ἀποβολῆ
εὐγέστων ἀντικειμένων.

Μεταξὺ δύο γνωρίμων ἀπὸ πολλοῦ μὴ συναν-
τηθέντων.
— Περὶεργον ! ἀπὸ τότε ποῦ ἔχω νὰ σὲ ἴδῶ
Μωνῶλη, ἡ κοιλιά σου ἔβγαλε ἔξω.
— Ναί, καὶ μένε καὶ ἡ δική σου μπῆκε μέσα.
— Τὰ χρήματα, Κύρ Μωνῶλη, ἄμ τρῶς πολὺ
καὶ θ' ἀρωττήτης. Δὲν μοῦ δανείζης μερικά, νὰ
μὴ πέθῃς χειρότερα ;
— Ἄμ καλεῖτερα, Γιαννάκη μου, ν' ἀρωσ-
τήτω ἔγω, γιατί σὺ εἶσαι ἀκόμη νέος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ὁ πικρὸς ἀστεῖςμός εἶναι τῆς φιλικῆς δη-
λητήριον.
— Ὁ ἐπιθυμῶν ῥόδον, πρέπει νὰ αἰσθανθῇ
πρῶτον τὰς ἀκάνθας.

ἔθεσε τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπικωρόριόν του κατὰ
μέρος. Ἀκολούθως λαμβάνων θυμασίην καπνο-
σύριγγα, ἐπλήρωσεν αὐτὴν καπνοῦ, εἶτα ἤνοιξε
καὶ ἤρχιζε νὰ καπνίζῃ, καθήμενος ἐπὶ τινος ὠ-
ραίου ἀνακλίντρου καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς
ἀπελάμβανε τὴν μυστηριώδη ἐκείνην εὐχάριστη-
σιν τῶν μανιωδῶν κηπιστῶν τοῦ ναρκωτικοῦ
φυρμάματος.
Ἡ σκηνὴ ἦτο θαυμασίη δι' ἀπεικόνισμα.
Ἀπὸ δὲ τοῦ καταφυγίου των ἡ Βκλεντίνη
ἤκουσε τὸν σύζυγόν της ἐκφωνοῦντα μετ' ἐκστά-
σεως, ὡς ἑξῆς :
— Θεέ μου ; . . . τί ὠραῖον ! . . . Ὅποτεν ἐν-
θυμοῦμαι, ὅτι ὑπερβῆθην ὑπὸ τῆς πηλογοργικῆς
ἐκείνης Μαρτελιέ, τῆς ἀγροίκου πενθερᾶς μου,
νὰ τῇ ὑποσχεθῶ, νὰ πράττω οὕτως, ὅτι δὲν
θέλω πλέον ποτε καπνίσῃ . . . ἄ, μοῦ ἔρχεται νὰ
σκάσω ! . . . Ἐρχομαι, φεῦ ! ἤδη ἐδῶ διὰ νὰ
μὴ δυσχεστεθῇ ἡ προσφιλέ μου Βκλεντίνη ! . .
Ἐτήρησα τὸν λόγον μου . . . ὅσον βεβαίως ἠδυνά-
μην . . . δέκα ὀλοκλήρους μῆνας !!! ἀλλὰ κατό-
πιν, ἄχ ! μοὶ ἦτον ἄδύνατον νὰ δικτηρηθῶ ἀνευ

καπνοῦ καὶ ἠναγκάσθην νὰ ἐπνεαλάβω, ἀλλὰ
κρυφίως τὴν ἀναθεματισμένην αὐτὴν ἔξιν, με-
τὴν μικρὴν μου Παμέλλαν, τὴν πηλαιάν μου
σύντροπον καὶ πιστὴν τοῦ στουδαστοῦ ἐρω-
μένην !
Ἄφρησις τότε κρυγὴ ἠλούσθη ἐκ τοῦ ἐρμαρίου
καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀτάκτως.
Ὁ κ. Λονοῆ ἐστράφη μετ' ἐκπλήξεως.
— Ἡ Βαλεντίνη ! ἡ Κυρία Μαρτελιέ ! ἀνε-
κράξην ὁ κ. Λονοῆ, ὅλω; τετραρχόμενος καὶ
ἐγειρόμενος, προσεπάθει δὲ νὰ κρύψῃ τὸ ἀπηγο-
ρευμένον ὄργανον.
— Ὅχι, ἀγάπη μου . . . ἀνερώνητε τότε ἡ
Βκλεντίνη, μὴν τὴν κρύπτῃς διόλου, δύνασαι
νὰ τὴν λάβῃς μεζὺ σου. Ἡ ἀπχόρευσις αἰρε-
ται ἀπὸ τῆς στιγμῆς τούτης καὶ δύνασαι ἐλευ-
θέρως παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ καπνίζῃς εἰς τὴν
οἰκίαν μας, ὅσον ἐπιθυμεῖς, θὰ συζήτωμεν ἀγχι-
πημένοι μεζὺ, καὶ σὺ καὶ ἐγώ καὶ ἡ Παμέλλη
μας !
Ὁ κ. Λονοῆ δυσχεστεθῆς ὅμως, ἐζήτησεν
ἐξηγήσεις διὰ τὴν σκηνωδωδὴν τούτην διαγω-

— Διὰ τῆς γλώσσης ἀνυψούμεθα καὶ διὰ τῆς γλώσσης ταπεινούμεθα.

— Τὰ δανειζόμενα χρήματα ἀναχωροῦσι γελῶντα, ἐπιστρέφουσι δὲ κλαίοντα.

— Ἐὰν ὁ λόγος εἶναι ἀργυροῦς, ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσοῦς.

— Ὁ ἐπαινῶν τὰς γυναῖκας, δὲν τὰς γνωρίζει, ὁ δὲ κατηγορῶν αὐτάς, δὲν τὰς γνωρίζει διόλου.

— Ἡ αἰδώς εἶναι ἡ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν.

— Γυνὴ ἀγοράζουσα τὴν μορφήν της, μεταπωλεῖ αὐτήν, λέγουσιν οἱ Κινέζοι.

— Τὸ μὲν πῦρ ἀνάπτει ὁ ἀνεμος, τὸν δὲ ἔρωτα ὁ διάβολος.

— Οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρα, οὔτε ἐλπίς ἀγαθὴ χωρὶς κόπον γεννᾷ τι χρήσιμον, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης.

Τὸν ὄβολον σας κύριε βουλευτά, διὰ τοὺς πτωχοὺς . . .

— Εἰς ποῖον κόμμα ἀνήκτε παρακαλῶ, δεσποινίς; εἶσθε ἰδική μας;

γῆν των, ἦν ἡ εὐχὰς πάντοτε Βαλεντίνη ἐσπευτε πρεπόντως νὰ δικαιολογήσῃ, ρίψατα ὄν τὸ βέρος, ὡς εἰκὸς, εἰς τὴν μητέρα της.

Λίαν δὲ περιχαρὴς καὶ ἐνθουσιώδης περιεπτύχθη τότε τὸν σύζυγόν της, ὅστις τὴν παρετήρει ἐπι δλω; ἐκπληκτος, ἐνῶ ἡ Κα Μαρτιλιὲ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους καὶ συγκεχυμένους, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἡ πενθερά! διὰ νὰ τὴν ἀκούσω καὶ δώτω πίπτειν εἰς τοῦ; λόγους της, ἐπλήρωσα 100 φρ. ἐνοίκια, μέχρι τοῦδε, ἐξαιρέσει τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν θυρωροῦ καὶ ἀμάξης, διὰ νὰ δύναμαι νὰ καπνίζω ἐλευθέρως, ἀφίνων κατὰ μέρος τὴν ἀνεσχίαν καὶ τὰς παρεξηγήσεις τῆς οἰκίας.

— Τὰ πάντα ἤδη σοὶ ἐπιτρέπονται καὶ μὴν ἀκούεις τὴν μητέρα, προτέθηκεν ἡ Βαλεντίνη καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός.

— Κἀμετε, ὅπως ἀγαπᾶτε, ἐπεῖπεν ὅλως συνεσταλμένη ἡ ἀκριτος πενθερὰ καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν, ἔφυγε πρώτη.

Ὁ κ. Λονοὴ μετὰ τῆς Βαλεντίνης ἀπῆλθον κατόπιν, γελῶντες καὶ εὐθύμως ὁμιλοῦντες.

Χ. Ἀνεμογιάννης

— Τῶν πτωχῶν, κύριε Βουλευτά, τῶν πτωχῶν.

— Ἄ, τότε ἰδοῦ, εἴμεθα σύμφωνοι καὶ ὁμοιοπαθεῖς, Κυρία μου.

— Δὲν σὰς μισῶ, Κύριε, διὰ τὴν πενίαν σας, οὔτε διὰ τὴν ἀπρεπειάν σας.

— Ἀλλὰ πῶς; τότε διακτὶ μ' ἀποστρέφεται;

— Ἀπλῶς, διὰ τὴν ἀνέχειάν σας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁκνηρὲ, ἔλεγεν πρῶτῶν τινά, πατὴρ τις πρὸς τὸν κοιμώμενον ἔτι υἱόν του, κοιμᾶσαι ἀκόμη, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔκκμεν ἤδη τόσον δρόμον εἰς τὸν ὀρίζοντα;

Ὁ δὲ μικρὸς, χασμώμενος:

— Ἄ, καὶ ποῖος τοῦ εἶπε λοιπὸν νὰ τρέχῃ ἔτσι; ἀπῆντησεν.

Ὁ μικρὸς Τάκης περιμένει τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ παίξουν, ὅτε ἀκούει τὰ βήματά του ὑποκώφως πλησιάζοντα καὶ νομίζων, ὅτι τὸ κάμνει ἐπίτηδες:

— Ἐλα, ἔλα, ἵπποπόταμε, τῷ λέγει, σὰν ζῶο βχδιζεις.

Καὶ ταῦτοχρόνως προβάλλει ἡ μαρρὴ τοῦ θείου του.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

— Δύνασαι νὰ μοῦ ὀνομάσῃς παράδειγμα μαστοφόρου, τὸ ὅποῖον νὰ μὴ ἔχῃ ὀδόντας;

— Μάλιστα, Κύριε Καθηγητά.

— Ποῖον; λέγε.

— Ἡ μητέρα μου.

— Ποῖον ὀνομολόγιον θ' ἀκολυθήσῃ; μεταβχίνων εἰς Πχρισίους;

Ὁ Περικλῆς. Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ μεταβχίνω με αὐτὸ εἰς Μασσαλίαν.

— Ἄ, ἀπ' ἐκεῖ ὕστερον;

— Εἰσέρχομαι εἰς τὸ τραῖνον καὶ με πηγαίνει αὐτὸ εἰς Μασσαλίαν.

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν:

— Δὲν εἰξεύρω ἂν ἔχῃς καὶ σὺ τὴν αὐτὴν ἰδέαν με ἐμέ. Ἐγὼ ἐβαρύνθην πλέον ν' ἀντιπροσωπεύω τὴν ἐπαρχίαν μου εἰς τὴν βουλὴν. Εἰς τὸ ἐξῆς ἀπεφάσισα ν' ἀντιπροσωπεύω τὴν βουλὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἀφοῦ δὲν ἔχομεν βουλὴν ἐδῶ, θὰ τὴν ἀντιπροσωπεύω ταύτην ἐκεῖ.

⚡

Ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Κ... τοιοῦτον ἐπέπληξε καὶ κακομετεχειρίσθη τὸν ἀμαξηλάτην του, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ τῷ εἴπῃ:

— Νὰ σοῦ πῶ, ἀφεντικό, πρέπει ν' ἀλλάξῃς τρόπον μαζύ μου, διότι δὲν ξεύρεις, καθὼς λένε οἱ παπαδες «τί τέξεται ἡ ἐπισοῖσα». Εἴμπορεῖ μίαν ἡμέραν νὰ γίνω ἐγὼ ἀφεντικό καὶ σὺ ἀμαξῆς.

⚡

Τεσσαρακονταετῆς ὠραία ἔτι Κυρία ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ πρὸς ἡλικιωμένον βασιλέα:

— Περιέργον καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἀκόμη ζητεῖτε δόξαν, μεγαλειότητα;

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀμέσως τῇ ἀπῆντησεν:

— Βεβχίως, Κυρία μου, ἐπ' ὅσον καὶ οἱ ὑπῆκοοί μου εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν θὰ μεταχειρίζονται τὸ ψιμμίθιον.

⚡

Κυρία τις ἀλγύσασα τὸν ὀφθαλμὸν ἐκράτει τὸ μανδῆλιόν της ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε ἠρωτήθη ὑπὸ νέου ἀκκλησιάδου, νομίσαντος ὅμως, ὅτι ἀλγεῖ τὸν ὀδόντα:

— Ὑποφέρετε πολὺ; Δεσποινίς;

— ὦ, ναί, πάρα πολὺ, Κύριε, ἀπῆντησεν ἡ νεανίς.

— Τότε σὰς συμβουλεύω νὰ τὸν βγάλετε, ἐπεῖπεν ὁ σπεύδων ὀδοντοῖχτρος.

⚡

— Ὁκνηρὲ, ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ὁ Παῦλος πρὸς τὸν κοιμώμενον ἔτι συγκατοικοῦντα φίλον

του, ἐὰν ἐγείρετο ἐνωρίτερον, θὰ ἐκεδίξες πολλὰ πράγματα.

— Ἴσα, ἴσα διὰ νὰ μὴ χάνω, ἐξακολουθῶ νὰ κοιμῶμαι, ἀπῆντησεν ὁ φύσει ὀκνηρός.

⚡

— Τί ἐπάγγελμα ἔχετε; ἠρώτησε Κυρία τις τὸν κ. Π.

— Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη διετελέστα εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὠραίου φύλου, ἀπῆντησεν.

— Πῶς; ἐπεώτησεν αὐτῇ, δὲν ἐνόητα.

— Ἡμῖν ὑποδηματοποιὸς τῶν Κυριῶν.

⚡

Διαβάτης παρατηρεῖ ἐνοικιαστήριον εἰς τὴν θύραν οἰκίας τινός καὶ εἰτέρχεται.

— Ἐχει ἐξώστην, ἔχει νερὸ ἐπάνω, θέτιν διὰ πλύσιν καὶ ἀπλωμα, ἠλεκτρικοὺς κώδωνας, ὠρολόγιον, τῷ λέγει ὁ οἰκοκύριος.

Ἄλλ' ὁ ἐνοικιαστὴς μὴ βλέπων τὸ ὠρολόγιον.

— Ἴδου, δὲν βλέπετε ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ ὠρολόγιον τῆς Μητροπόλεως; τῷ λέγει.

⚡

Εἰς τὸ θέατρον Βαριετὲ κύριός τις ἐσχάτως ἐκάθητο παρὰ τὴν ὀρχήστραν καὶ ἠκολούθει διὰ τοῦ συρίγγματος τὰ διάφορα παιανιζόμενα τεμάχικα, ὅτε ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐστράφη κάπως θυμῶδης πρὸς αὐτόν.

— Βλέπεις, ὅλα τὰ ξεύρω, τῷ λέγει ὁ ζωηρὸς Κύριος.

— Ὅλα. . . ἐκτὸς τῆς μουσικῆς, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιμουσικὸς.

Η ΦΙΛΙΑ

Τῇ Ε. Καλ. . .

Ὅταν εὐφροσύνης ρεῦμα μᾶς κυκλώνῃ καὶ ὡς κάλυψ' ῥόδου θάλλῃ ἡ καρδιά τίς εἰς τὴν χαρὰν μας ἐπιχαίρει μόνῃ;

μόνη ἡ φίλια.

Ὅταν τὴν ψυχὴν μας πένθος περιβάλλῃ.

Ὅταν τῆς ζωῆς ταραχὴ ἡ αἰθρία

τίς εἰς τὰ δεινά μας μέτοχος προβάλλει;

μόνη ἡ φίλια.

Κι' ἂν τὸ πᾶν μοιραῖως εἰς φθορὰν προβαῖνῃ

Κι' ἂν ὡς θναρ μάγον φεύγῃ ἡ εὐτυχία

τίς μέχρι τοῦ τάγου συνοδὸς μας μένει;

μόνη ἡ φίλια.

Σανθίπη Καλοσύνη.

Μεταξὺ δύο φουκαράδων:

— Δὲν μοῦ λέγεις, Πέτρε, πῶς τὰ κνταφέρνεις; καὶ ζῆς πάντοτε χωρὶς πεντάρχ;

— Κάμνω μεγάλην οἰκονομίαν.

— Μὰ τί εἶδος οἰκονομίαν; δὲν τρώγεις; δὲν πίνεις; δὲν καπνίζεις; δὲν θέλουν χρήματα αὐτά;

— Πότε δανείζομαι, πότε βερεσέ, πότε μοῦ κάμνουν τὸ γεῦμα.

— Μὰ αὐτὸ δὲν λέγεται οἰκονομία. Εἶναι σπατάλη.

— Τί λές; Ἄφου ἐγὼ δὲν πληρώνω ποτέ δὲν εἶναι οἰκονομία.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄπατάται ὁ νομιζων, ὅτι δύναται ν' ἀπολαμβάνη πάντοτε τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων! Ἄπατηλὸν γὰρ ἀρετῆς τὸ προσωπεῖον φέρειν.

Κικέρων.

Ἡ αἰσχύνη μᾶλλον παρὰ ἡ ἀταξέρευσις κάμνει ἡμᾶς νὰ φεύγωμεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄτιμον.

Πλίνιος ὁ νέος.

Αἱ εὐτυχίαι πειράζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων μὲ κέντρα ὀξύτερη· διότι τὰ μὲν δυστυχήματα ὑπμένειμεν, ὑπὸ δὲ τῶν εὐτυχημάτων διαφθειρέμεθα.

Τάκιτος.

Ἵνα κρίνη τις ἄλλον, ἀν ἦναι σοφός, δέον αἰτὸς νὰ ἦναι σφώτερος.

Ρωμαῖος τις.

Τίποτε δὲν δροσίζει τόσο τὸ αἶμα, ὅσον καλὴ τις πρᾶξις.

Γεσαρδῖνος.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἄρτος, ὃν οἱ λαοὶ ὀφείλουσι νὰ κερδίσουν ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των.

Λαμενναί.

Πόσον εἶναι ὠρτόν τὸ μὴ ἐπιδεικνύειν πνεῦμα!

Πῶλ δε Κώκ.

Ἄμετατρέπτως ἡ βουλή προώρισεν ἡ θεία, Νὰ ἦναι σύμμικτος δεινῶν ἐκάστη εὐτυχία.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6ου αἰνίγματος

Τὸ ἔνδυμα. Ἐλύσαν αὐτὸ ὁ κ. Διον. Σχορῆς ἐκ Σύρου, ὁ κ. Περιλλῆς Πικρομάντης ἐκ Κωνσπόλεως, ὁ κ. Νικόλ. Βαροῦχας ἐκ Πατρῶν, ἡ Δεσποινὴ Ἑλένη Ἀργυροπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ μικρὸς Σαλταφέρως ἐκ Πειραιῶς καὶ ὁ κ. Ἀγαμέμνων Ἰωάννου ἐξ Ἀθηνῶν.

Δῖνιγμα 8ου.

Πόδας καὶ πτερὰ δὲν ἔχω,
Ἄλλ' ὅμως τρέχω δυνατά.
Κι' ἀν ἄλλο τι δὲν κκτέχω,
Ζωντανὸς πιάνουσι σφικτά.

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνδρομὴ τῆς «Φύσεως»	φρ. 12.
Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15.
Συνδρομὴ «Φύσεως» καὶ «Ἠχοῦς»	φρ. 16.
Ἐξωτερικοῦ	φρ. 20.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Φύσεως» καὶ «Ἠχοῦς» λαμβάνουσι κατ' ἔτος δωρεάν τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Φύσεως» καὶ συμμετέχουσιν εἰς τὴν ἐκκύβευσιν τοῦ λαχείου.

Ἀπάντησις. Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἐργαστάσιον τοῦ κ. Πυλίδου εὐρίσκειται ἡ καλεϊτέρα σοκολάα, ἥ-τις ὠφελεῖ πολὺ καὶ εἰς τὴν ὑγιεῖν καὶ εἰς τὴν στομαχικὴν εὐεξίαν.

ΤΥΠΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ